

Nejvyšší správní soud neuznal tuto námitku důvodnou, neboť vodoprávní úřad, rozhoduje-li o udržovací povinnosti podle § 44 vod. zákona, není vůbec vázán návrhem některého ze zájemníků, nýbrž může sám z úřední moci zahájit řízení směřující ke zjištění subjektů k udržování povinných a k případnému rozvrhu břemena udržovacího. Není-li však vodoprávní úřad vůbec vázán návrhem některého ze zájemníků, nemůže důsledně návrh jedním ze zájemníků podaný bránit úřadu, aby k řízení nepřibral a do svého rozhodnutí nepojal všechny ony subjekty, jež udržovací povinnost podle zákona postihuje. Nedává-li petit v návrhu jednoho ze zájemníků obsažený ani nezbytný podklad, ani nepřekročitelný rámec řízení směřujícího k rozhodnutí o udržovací povinnosti podle § 44 vod. zák., je zřejmo, že překročení petitu je neprávem vytýkáno.

Nález z 12. ledna 1938 č. 2598/35-4.

1. Podle obecní finanční novely č. 329/21 Sb. je přípustno vybírat obecní dávky (i dávku z nájemného) sazbami progressivními a osvobodit nejmenší základ od dávky.

2. Paragraf 16 obecního řádu opavského č. 10/1886 Sb. z. z., pokud ukládá členům obce poměrné účastenství na břemenech obecních, pozbyl podle § 57 zák. č. 329/21 Sb. platnosti co do břemen obecních, zákonem č. 329/21 Sb. upravených.

Podle finanční vědy je postulátem správného daňového systému daňová spravedlnost, a uznaným prostředkem jejího docílení jednak progresse (t. j. se stoupajícím základem daně zvyšuje se i podíl daňový nejen absolutně, nýbrž i percentuelně), jednak daňové osvobození nejmenších základů daňových. Zásada ta, dříve uznávaná jen u daně důchodové, rozšířena byla v novém zákonodárství daňovém i na jiné daně a dávky (Drachovský, Finanční věda str. 42 sl., Myrbach, Grundriß str. 107, Engländer-Schranil, Finanzwissenschaft str. 68, 71), a sleduje zejména v zákonodárství československém snahu po sociální spravedlnosti daňové, soustřeďující se v myšlence subjektivní daňové únosnosti (Tisk č. 706/26 posl. sn. str. 206).

Z těchto zásad vychází i zákon č. 329/21 Sb., který zavedením jednotné sazby přírážek ke státním daním zachovává povahu progressivního odstupňování těchto daní, který také v § 28, odst. 3 připouští odstupňování poplatků podle různých objektivních hledisek a předpokládá i možnost úplného osvobození od poplatků (§ 43, odst. g, bod 2), a na stejném principu buduje i co do dávek obecních, mezi nimi i co do dávky z nájemného a užívaných místností. To plyne z § 43, v němž se stanoví obsah pravidel o vybírání poplatků i dávek podle §§ 35 a 38, jež musí obsahovati i ustanovení, v jaké výši se poplatek (dávka) vybírá, nebo podle jakého měřítka se poplatek (dávka) vyměřuje — (bod 1) — kdo je povinen poplatek (dávku) platiti, a kdo je od poplatku (dávky) osvobozen (bod 2). Předpokládá tedy zákon sám, že ani

povinnost dávková nemusí býti poměrná, t. j. nemusí stoupati jen v poměru s jejím základem, nýbrž ponechává pravidlům stanoviti výši dávky progressivně a určité základy dávkové osvoboditi od dávky vůbec.

Důsledkem toho je, že § 16 městského statutu epavského, pokud ukládal členům obce poměrné (*verhältnismäßig*) účastenství na břemenech obecních — a pokud tím snad skutečně mínil zatížení stejnoměrné — pozbyl podle § 57 zák. č. 329/21 Sb. platnosti co do břemen obecních, tímto zákonem upravených. Na věci nic nemění, že předpis ten není uveden ve vl. nař. č. 143/22 Sb. k § 57 mezi normami, jež zákonem č. 329/21 Sb. pozbývají platnosti, neboť otázku, pozbyla-li ta která norma novým předpisem platnosti, dlužno posouditi za použití zásady *lex posterior derogat priori* ze srovnání obou těchto norem, při čemž je nerozhodno, byla-li novým zákonem starší norma zrušena výslovně či nikoli.

Zákon č. 329/21 Sb., budující i co do dávek na principu progressivního zdanění, nemá o dávce z nájemného odchylného ustanovení. Dlužno proto míti zato, že progressivní zdanění platí i pro tuto dávku. Finanční věda, vycházející z toho, že z nákladu vynaloženého na bydlení lze usuzovati na určitý důchod nájemníkův, připouští v zájmu daňové spravedlnosti progressivní daňovou sazbu a osvobození nejmenších základů dávky vůbec i u dávky z nájemného, berouc zřetel na poplatnickou únosnost mezi nájemníky co do nákladů vynaložených na bydlení v poměru k nutné jejich potřebě (Drachovský str. 41, Myrbach str. 345, Engländer-Schránil str. 330).

Nález z 21. ledna 1938 č. 15.563/37.

Uznání válečným poškozcem a přiznání důchodu neváže zákon podmínkou, že následek poranění nebo nemoci nastal v určité lhůtě po poranění nebo onemocnění.

Zákon ze dne 20. února 1920 č. 142 Sb. z. a n. o požitcích válečných poškozců stanoví v § 1, že »váleční poškozcenci světové války (§ 1 zákona ze dne 8. dubna 1919 č. 199 Sb. z. a n.) mají nárok na požitky z pokladny státní podle ustanovení tohoto zákona.«

Dlužno proto otázku, kdo jest válečným poškozcem a komu přísluší nárok na požitky upravené zákonem č. 142/1920 Sb., posuzovati podle zákona č. 199/1919 Sb. o organizaci péče o válečné poškozence, na který je v cit. § 1 výslovně poukázáno. Tento pak praví v § 1: »Válečnými poškozcenci podle tohoto zákona jsou: a) invalidé, t. j. státní příslušníci Československé republiky, jichž pracovní schopnost byla dočasně nebo trvale snížena, nebo kteří jí úplně pozbyli, a to pro poranění nebo nemoc získanou nebo zhoršenou 1. ve službě vojenské...« Zákon tu mimo československé státní občanství stanoví dva předpoklady, aby někdo mohl býti uznán za válečného poškozence, a to jednak, že dotyčná osoba utrpěla ve službě vojenské poranění, pokud se týče přivedla si